

„Ура!“ викаше новородената либела. „Най-сладката ми мечта се сбъдна!“

Тя хвъркаше извъ въздуха лека и весела, хвъркаше отъ клонче на клонче и отъ листъ на листъ, играеше и се радваше, като че цѣлиятъ свѣтъ е нейно владение, което трѣбва да кръстосва надлъжъ и наширъ.

„Глупачката постигна желанието си“, каза водната роза. „Остава само да видимъ, доколко ще бжде довольна отъ новото си положение“.

*

Следъ два дена новата либела пристигна хвърчишкомъ и кацна въ цвѣта на водната роза.

„Добъръ день и добре дошла“, извика водната роза. „Най-после имамъ честта да те видя. Предполагахъ да си станала толкова важна, че едва ли нѣкога ще обърнешъ внимание на старитѣ си приятели.“

„Добъръ день!“, каза либелата. На кое мѣсто да снеса яйцата си?“

„Мѣсто ще се намѣри“, отговори водната роза. „Но постой малко и разкажи, дали сега си по-доволна, отколкото когато бѣше грозна сива ларва и пълзѣше по стѣблото ми.“

„На кое мѣсто да снеса яйцата си? Где да снеса яйцата си?“, извика тревожно либелата, хвъркна и забръмча, снесе тукъ яйце, снесе тамъ друго и кацна уморена и изтощена на единъ листъ.

„Кажи!“, настояваше водната роза.

„Ахъ, тогава бѣхъ по-добре, много по-добре“, въздъхна либелата. „Наистина, на слънце е чудесно; голѣмо удоволствие ще бжде за мене да хвъркамъ надъ водата. Но имамъ ли време да се радвамъ, да се радвамъ на слънце и въздухъ, на игри и хвърко-